

[Frank Jensen]

ressourcer ved nye samarbejdsmodeller mellem institutioner og erhvervsliv.

Socialdemokratiet mener, at regeringen bør satse mere på at præge formuleringerne og indholdet i de internationale programmer. Her skal jeg blot henvise til den socialdemokratiske ordførers, hr. Erling Olsens, ordførertale ved debatten den 9. februar 1988. Alle disse initiativer kræver en stærk og handlekraftig regering, og det er ikke ligefrem det, der præger den nuværende regering, heller ikke på det forskningspolitiske område.

Per Stig Møller (KF):

Det er da godt, at vi ikke følger de socialdemokratiske initiativer, for så var der enten ikke sket noget som helst, eller også var landet kørt i sæk. Men lad mig nu gå til den forskningspolitiske redegørelse.

Vor værditilvækst bliver i fremtiden afgjort af vor videnstilvækst. Vi får det ikke bedre, end vi er kloge nok til, og vi skal især hele tiden blive meget klogere inden for alle afskygninger af de teknologiske discipliner.

Derfor er det glædeligt, at undervisnings- og forskningsministeren i dag kan sammenfatte så mange nye indsats fra regeringens side, som tilfældet er.

Jeg skal i den forbindelse minde om, at det i USA i 1986 blev godtgjort, at 44 pct. af produktivetsfremgangen kunne godskrives teknologiske innovationer. Jo mere vidensintensiv produktivetsfremgang, jo større krav stilles der til erhvervslivets vilje og evne til at forske. Det påtager sig stadig over halvdelen af den danske forskning, men sammenholdt med de fremmeste lande, vi på grund af vores uddannelsesniveau traditionelt sammenligner os med, skal forskningen faktisk forøges inden for erhvervslivet. For at dette kan lade sig gøre, skal erhvervslivet udvikle det, vi nu kalder lokomotiver, for der skal mange kroner til og et stort bagland og en stærk eksport. Det er et godt tegn, at vi netop i disse dage ser så mange eksempler på sammenlægninger for at blive stærkere og dygtigere og for at kunne forske mere, og det er opløftende, at alle regner med, at vi kommer til at se mere af dette. Samfundet kan hjælpe udviklingen på gled ved at sikre ordentlige og stadig forbedrede og fremmende afskrivningsregler for forskningsindsatsen og ikke mindst ved at skabe ordentlige forskere. Det bliver jo ikke

bedre, end vi har forskere til, og dem uddanner samfundet på universiteterne, som sammen med sektorforskningen klarer lidt under halvdelen af vor forskning herhjemme.

På universiteterne sikrer vi den afgørende grundforskning, som jeg er enig med den tidligere ordfører i er overordentlig betydningsfuld. Der foreligger hele tiden et vækspil mellem anvendt forskning og udvikling af ny viden. Derfor er det en tanke, der er værd at tænke videre over: at lade universiteterne udtage patenter.

Det er også opmuntrende, at vi i dag ser mere samspil mellem erhvervsvirksomheder og universiteter end før. Der indgår ikke alene samarbejde, men også udveksling af laboratoriefaciliteter. Alt dette fremmes gennem de forbedrede regler for indtægtsdækket virksomhed, men livet på universiteterne spiller unægtelig en ikke ringe rolle for, hvilke forskere vi får, og hvilke kandidater vi får ud i erhvervslivet. Det er ikke hensigtsmæssigt, at vore mest lovende forskere netop i de år, hvor de normalt leverer deres banebrydende og nydannende arbejde, skal splitte deres tid op i alle mulige gøremål, som holder dem borte fra det egentlige, nemlig deres forskning. Vel er det et gode, at studenterne undervises af de bedst kvalificerede, vi har herhjemme, men de næstbedste kunne formentlig gøre det; ellers er de næstbedste ikke gode nok til at være der. Jeg er bekendt med rektorkollegiets syn på denne sag, og at det advarer imod at hente forskere ud til forskningsprogrammer bl.a. af denne grund, men forskere hentes jo også ud til studienævns møder og til administrativt arbejde. Der er nu indgået en aftale om sektorforskningen, men vi skal og må videre og være mere fleksible og forstående over for vore forskere.

Lad mig derfor i denne forbindelse tillade mig at føre en tidligere rector magnificus i marken, nemlig Thor A. Bak, der i Politiken den 11. november 1987 skrev en kronik, hvori han provokerede med ord om, at det burde være i alles interesse at støtte de få, som producerer virkelig original forskning, men at det ikke just var den holdning, der nu prægede forskningsklimaet i Danmark. Det er ikke regeringen – må jeg beklage over for Socialdemokratiet – han skyder på, for her slutter hans provokation nemlig ikke. Han fremturer med at sætte navn på dem, der ikke just forbedrer klimaet, nemlig